

שיבוא עמה במגע. עלילה פשוטה ובסיסית זו דיה כדי לספק שעתים של הלצות על ענייני מין (כמו בקשת הפתיחה: "כל ה' בתולות באולם מתבקשות לעזוב לפני תחילת ההצגה"), בתוספת הצלפות סאטיריות על ענייני תאונה בצע, דת ומוסר חברתי. בומבה צור ויורם גאון הם כוכבי ההצגה, קומיקאים בחסד, שבאמצעים מועטים עושים את ההצגה לקומדית. חנן גולדבלט בתפקיד הכומר ויוסף כרמון בתפקיד קלימ קו מתאמצים מאוד כדי להידמות להם. ואילו מרגלית אנקורי אינה מצליחה לשכנע שהיא לוקרציה תמימה או נחשקת.

מוסיקה

המימד המתוח

תחרות הנבל הבינלאומית, שנפתחה בי אחריה המעודות היאה לכלי זה, דסתימה בשבוע שעבר במתיחות של תחרות איגרוף. על הבמה באולם ויז, בקריית האוניברסיטה בירושלים, עלה מארגן התחרות, אהרון צ. פרופס. הוא הודיע, כי המנגנת הראשונה בתחרות הסיום תהיה האמריקאית לין טורנר, ולא ההולנדית וירה בדינגס, שויתרה על השתתפותה בתחרות. לין (19) התקומה למרכז הבמה, התיישבה

תיאטרון

צלם בהיכר

דירה להשכיר (הבימה; מאת שלמה ברישביט; בימוי — ישראל בקר; תפאורה — שלמה צפיר) עלולה להיראות בעיני רבים כשכירת הסטאטוס של התיאטרון הממלכתי כהיכל לאמנות התיאטרון או לפחות, כבית משותף לאמנות זו. שכן קומדיה קלילה זו — שמאחוריה לא מסתתרת שום אידיאולוגיה ואף לא יומרנות להצבת סימני-שאלה או לפתרון בעיות וכל מטרתה לשעשע את הצופה ולמלא את קופת התיאטרון הריקה — מעוררת ממבט ראשון הסתייגות, כמפני צלם בהיכל. אלא שדחוקא הסתייגות זו עשויה להיות לברכה, אם תהיה בה פתיחת דרך חדשה לתיאטרון בישראל. אם מצליח מחזה כ"י תיאטרון ממלכתי, בדרך פשטנית ובאמצעים דרמטיים דלים, ליצור סוף-סוף קשר עם קהל הצופים, הרי משהו לא בסדר לא במחזה זה, אלא בכל המחזות שקדמו לו ולא הצליחו בכך. כי מה ערכם של שאר מסרות התיאטרון, לעומת המטרה העיקרית של יצירת הודות בין הקהל לשחקנים? **המציאות בחיור**. מחזהו של בר שביט אינו קומדיה גוולה או סאטירה מבי ריקה. מבוסס על רעיון יסודי ממחזהו האנגלי של ארתור חטקין, זהו סיפור על לבטיו ובעיותיו של זוג ישראלי צעיר, לפני ואחרי הנישואין.

מספר נסיונות שנעשו לאחרונה עלידי מחזאים ישראלים ללכת בכיוון זה, נחלו כשלון. משה שמיר איכזב בבית במצב טוב, משום שניסה למצוא משמעות מאחורי המציאות וחשף משמעות מזויפת. ברישביט הסתפק בהצגת המציאות וכי הדגשת פניה הקומיים. אם אין אמת אמנרית על הבמה, לפחות יש אמת מציאותית, קלושה וחיחרת פה ושם, אך דיה כדי שכל צופה ישראלי יראה עצמו על הבמה — לחיוב או לשלילה, ומבחינת המבנה הדרמטי שלה, עשויה קומדיה זו, שנכתבה בידי שחקן, בצורה מקצועית יותר אולי מכל מחזה ישראלי אחר שהוצג ליהודונה. מבחינת אופייה מזכיר דירה להשכיר את הכתובה של קישון. הווג הצעיר (שמוליק סגל ועדה טל), ההורים (חמר רובינס ו' שמואל רודנסקי) והשכנים (שרגא פרידמן ואלישבע מיכאלי) מצליחים לעורר גלי צחוק בין הקהל.

אפשר ודאי לחלוק על כך אם זהו תפקידו של תיאטרון ועוד תיאטרון ממלכתי. תי. אך מוטב תיאטרון כזה, מאשר תיאטרון של רפאים וצללים, שאינו מדבר אל איש.

מ'ן ומוסר בסלוג צברי

שורש כל רע (החמאס; מאת ניקולו מאקייבלי; עיבוד — יורם מסמור; ז' בן ארנן; פיזמונים — חיים חפר; בימוי — שמואל בונים) היא סאטירה על ענייני מוסר ומין, המוכיחה שארבע מאות וחמישים השנה שחלפו מאז נכתבה, לא שינו את הפמיסה החברתית לגבי עניינים אלה אפילו כהוא זה.

מבין שפע יצירותיו של ההיסטוריון והמדען הפירנצאי מאקייבלי, ששמו הפך למושג בכל הנוגע לאימוסר, התעלו שתיים בלבד למעלה של יצירות מופת — הנסיך, מבין הכתבים הפוליטיים שלו, וזה מנדר וגלה מבין כתביו הספרותיים. אולם בעוד שכמה מהעצות והמחשכססים הפוליטיים בהן דן מאקייבלי בהנסיך נראים כיום המימים למדי, הרי טכססי המין וההצלפה במוסר המיני, המופיעים בזה מנדרוגלה הם שנויים ומשעשעים כבעת היכתבם.

בשעתו היתה לזה מנדרוגלה הצלחה כה מסעירה, עד כי הושתתה לטובות שבין הקומדיות של מולייר מבחינת המיבנה הדרמטי שלה, הספונטאניות והשניניות. אולם היתה נחוזה התערבות של שני מחברים ישראליים, מטמור ובן-אמוץ, כדי לעבדה לטעמו של הקהל הישראלי. מטמור עשה את העיבוד הראשון, שהוצג בשם נחטוף אותו בשקט בתיאטרון זירה, לפני ארבע שנים. דן בן-אמוץ הוסיף לה תבליני פילי פול וגסויות, במתכונת הסלנג הצברי. **בקשה רטורית**. ביסודה נשארה העלילה נאמנה למקור. דון ניציה (יוסף "בומבה" צור), שאינו יכול לספק את אשתו היפה לוקרציה (מרגלית אנקורי), אך משתוקק מאוד ליורש, נעתר לעצותיו של גוכל פירנצאי (יורם גאון), מכניס למיטת אשתו גבר חטוף (יוסף כרמון), מתוך הנחה שבגר זה ימות מיד אחרי

למלון "דן" בתל-אביב

**הופ
עברנו**

להקת כרמון בתכנית חדשה אורי כהן ותזמורתו הזמנה מקומות: טל. 46240

תירגול הזהב

בבוקר. אחה"צ ובערב

למוד אנגלית

- עברית, אנגלית, צרפתית, גרמנית
- כתות מיוחדות למבוגרים ולתלמידי בתי-ס יסודיים ותכונים
- ★ הכנה לגברות.
- ★ שפה שמושית Conversation
- ★ ספרדית, איטלקית, רונית, פורטוגזית, ערבית.
- ★ Cambridge הכנה ל- Proficiency & Lower Certificate.
- ★ קורספונדציה מסחרית באנגלית.

ת"א, נחלת-בינימין 2, טל. 56347 • פתח-תקוה, מונטיפיורי 4

שנה טובה לכל עקרות הבית

נבלנית בדינגס

זוכה המנגנת ראשונה

ליד הנבל הגדול, אותו הביאה עמה מארצות-הברית. אך בטרם החלה לין מנגנת, הופיע שוב פרופס על הבמה, הודיע כי וירה בדינגס מבקשת לגן שניה.

אפשר היה להבחין בהתרגשות שאחזה את חבר השופטים. שהרי כתוב בפירוש בתקנון התחרות, כי המתחרים חייבים להופיע בי סדר שיוגדרל להם. לעיני הקהל המשתאה עברו השופטים אל מאחורי הקלעים, כדי להחליט אם להתיר להולנדית להופיע שניה. חתידעת משפטית קבעה, כי מותר לשופטים לנהוג לפני שירת התקנון, ולהרשות למועמדת מהולאנד להופיע שלא במקום שנקבע לה בהגדרלה.

פרופס סיפר לשופטים כי אותו בוקר התלוננה וירה בדינגס על כאבים באצבע. היא נלקחה לרופא וזה קבע שיש לה דלקת. הוא נתן לה תרופה, הוסיף כי רק היא תוכל לקבוע אם תהיה מסוגלת לנגן אותו ערב. השופטים התחשבו בהסבר זה, ומאחר שבדינגס, הסולנית המעולה של תזמורת הולאנד, היתה גם בעלת סיכוי רציני לזכות במקום הראשון אי השנה, הסכימו שהיא תופיע אחרי האמריקאית.

מזויפת, עצבנית. התחרות החלה. לין טורנר, אשר כל אותו זמן ישבה על הבמה במבוכה, הפליאה בנגינתה. אחריה עלתה וירה בדינגס. אלא שקשה היה להכיר בה את הסולנית המושלמת. היא זיפה, לא השתלטה על מיתרי הנבל, נראתה עצבנית ומתוחה.

כאשר הסתיימה התחרות זיכו השופטים את לין טורנר בפרס הראשון (נבל פרינסטן לואיז). אחריה באה זיליאנה אלביסטי מ' איטליה, שזכתה בפרס 1500 דולר. וירה בדינגס הופיעה בתחתית הרשימה.